

foc i lloc

La casa pairal de la capital

Amb l'altisonant nom d'Àgora està soterrada, sense llum natural

DELFI **ROCA**

Quan el 12 de maig del 2014 les autoritats van inaugurar la nova casa pairal de la capital a l'edifici de Prat de la Creu, sota la plaça Lídia Armengol, ara engalanada amb els set poemes de l'escultor Jaume Plensa i Suñé, ho van fer amb una exposició fotogràfica de l'evolució de la casa pairal des de l'inici fins llavors. Una exposició de fotografies penjades a les parets de la planta carrer, ja que la sala on es reuneix la gent gran, batejada amb l'altisonant nom d'Àgora, queda completament soterrada, sense llum natural i amb un accés complicat. Imagino que en aquella exposició devia aparèixer la casa pairal del 1983, situada a la plaça del Poble. Aquella casa pairal, de la qual n'era coneixedor per treballar-hi conjuntament amb el Sr. Miquel, el responsable de la consergeria del complex sociocultural, era una mica exigua però si més no ben il·luminada. A més a més, la gent gran podia gaudir de la plaça, de la canalla que hi corria, de les vistes a la muntanya, del quiosc de diaris, i fins i tot del rellotge que hi havia sobre els lavabos públics, ara en parador desconegut com tantes i tantes coses que al comú s'han perdut. Això ve a tomb perquè durant la darrera campanya

electoral vam visitar la nova casa pairal com a candidats del partit SDP. Allí els usuaris actuals ens varen fer palès, a l'Àngel i a mi, el seu malestar. Com em va confiar una persona a cau d'orella, segons ella se'ls havia entaforat en una mena de nínxol gran, "abans d'hora". Potser sí que l'actual majoria negativa comunal els percep com una nosa més que no pas com una benedicció. Ho dic perquè quan arreu s'intenta aprofitar la mescla generacional per enriquir, cohesionar i donar un sentit al transcurs de la vida, a l'evolució inexorable de les generacions, a la capital es va triar la pitjor de les solucions. En comptes d'habilitar la sala superior on la gent gran pot veure com s'enfosqueix la tarda a l'hivern i com allarga el dia a l'estiu, se'ls obliga a reunir-se en una sala soterrada on el temps no passa, on no poden veure ni si neva ni si plou. L'altre dia en parlàvem. Ni ho hem oblidat, ni ho oblidarem. Si mai la gent d'SDP tenim l'honor de servir la parròquia posarem remei a aquesta situació. La gent gran d'Andorra la Vella es mereix una casa pairal com cal. Ells han estat el nostre suport, sense oblidar que la casa pairal serà també, un dia, el nostre racó de món.